

leidis meest ennast wägga rahhul ollemast,
ja iggakord kui tulli, näggi, parrago Jum-
mal! kül suremat hädda, agga, kitus olgo
Jummalale! ka täiemat kannatusse meest;
ja nenda, et mees issegi, kes teist olli tul-
nud trööstima, rõõmsama süddamega ja
ennam kinnitud, ja nago sure häbbiga jälle
koio pole läks. Ühhel õhtul ei annud südda
ausa mehhele rahho, muud kui piddi min-
nema, wagga kannatajat waatma, et kül
jo hilja olli. Läks, ja waifne assi olli
haige toas, ja lamp olli kustumas. Ei
pandud tähhelegi, kui tulli. Maene ja
lapsed unnustasid omma ennese waewa, ja
nutsid agga isä wallo. Öppetaja astus
wodi ette ja wata, mees olli istokil, müts
käes, käed ristis, ja silm mis olli löppe-
mas, olli taewa pool. Öppetaja küsis,
ja weel tundis, agga meel jo olli seggane.
Jo märkus olli otsas, agga ifka weel
wahtis taewa ja sirrutas kät senna. Jum-
mal — armo — naesel — kedda mahha,

jättan — mo wäetimad lapsed — feik —
kes mulle head teinud, mo waewas —
kedda ja nisuggust weel kuuldi räkivad.
Seggast wisi pallus Jummalast ka enne-
sele armo; siis räkis jälle monne sanna
põllo tööst; hüdis üttart, ja pallus ta
Jummalat keigest süddamest. Päwa tous-
tes leidis öppetaja naest üksi wodi peält.
Maene wahtis temma filmi, näitis pitka
linna peäle mis olli mabhapandud pär-
rando peäle, ja mehhe surno kehha olli al.
Läks — rahhoga maggama, — ütles kan-
ge kelega; näitis käge ennese peäle; siis
jälle taewa pole, kui tabhaks ütelda: warsi
jouan järrele. Ja nenda ka olli. Päaw
läks loja, ja wiis waest last ollid ilma
isäta ja emmata. Mollemad maeti üht-
lase mahha, ja pandi neid teine teise kõr-
wa.

Pea meles nende lõppekorra, ja kät
uskus nende järrele.

* *